

EL PAPER QUE PARLA

Vet aquí una dibuixant que es deia Francesca Rubica.

Un dia va haver de fer un dibuix a una llibreta que es titulava: "El quadern taronja".

Va agafar el paper i el pinzell i va sentir...

-No si us plau, no em pintis!

La Francesca va quedar mig bocabadada.

-Qui m'ha parlat? Va preguntar la Francesca.

-Sóc el paper que parla.

La Francesca va pensar que devia tenir molta son i se'n va anar a dormir.

L'endemà li va explicar a la Pertenia i a la Laia. No s'ho van creure!

Llavors va provar de tornar a pintar i el paper li va dir:

-No si us plau, no em pintis!

I li va explicar a en Martí i a en Paul. Tampoc s'ho van creure.

Es va plantar davant del paper i li va dir...

-Estic cansada!!! T'he de pintar! Això s'ha d'acabar!

Però quan va obrir els ulls, el paper ja no hi era. El va començar a buscar per aquí i per allà, però no el trobava.

Una vegada la Francesca va trobar el paper i li va dir:

-On estaves? Porto tot el matí buscant-te!

Quan la Francesca va tornar a tenir el pinzell a la mà, el paper es va posar a plorar i la Francesca li va dir:

-Va ...tranquil, que no passa res. Per què tens por de que et pintin?

-És que, quan era petit, el meu pare que era molt guapo, li van tirar un pot de pintura a la cara i es va transformar en lleig i no vull que em passi a mi el mateix.

La Francesca el va consolar i el paper tan amable com era li va deixar fer un petit dibuix.

Però aquest secret no li diguis a ningú, perquè potser encara pots trobar un paper que parli.